Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 12ης Δεκεμβρίου 2024*

«Προδικαστική παραπομπή – Οδηγία 2011/7/ΕΕ – Καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές – Συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων – Σύμβαση εμπορικής μίσθωσης – Άρθρο 2, σημείο 8 – Έννοια του "οφειλόμενου ποσού" – Επανατιμολόγηση μισθωτικών επιβαρύνσεων και συναφών δαπανών»

Στην υπόθεση C-725/23 [Tusnia] [i],

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach (πρωτοδικείο ανατολικού τομέα Κατοβίτσε, Πολωνία) με απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2023, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Νοεμβρίου 2023, στο πλαίσιο της δίκης

M. sp. z o.o. I. S.K.A.

κατά

R. W.,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. Jääskinen (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, M. Condinanzi και R. Frendo, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Ράντος

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η M. sp. z o.o. I. S.K.A., εκπροσωπούμενη από τον A. Kuleszyńska, radca prawny,

– η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον M. Ioan και τις D. Milanowska και M. Owsiany-Hornung,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

[i] Η ονομασία που έχει δοθεί στην παρούσα υπόθεση είναι πλασματική. Δεν αντιστοιχεί στο πραγματικό όνομα κανενός διαδίκου.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2, σημείο 8, της οδηγίας 2011/7/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 2011, για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές (ΕΕ 2011, L 48, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της M. sp. z o.o. I. S.K.A. (στο εξής: M.) και του R.W. σχετικά με την εκ μέρους της M. είσπραξη τιμολογίων τα οποία αφορούσαν δαπάνες συνδεόμενες με τη χρήση εμπορικού ακινήτου με τις οποίες επιβαρύνθηκε η M., αλλά τις οποίες είχε συμβατικώς αναλάβει να καταβάλει ο R.W.

Το νομικό πλαίσιο

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 3, 8, 9 και 19 της οδηγίας 2011/7 έχουν ως εξής:

«(3) Πολλές πληρωμές στις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των οικονομικών φορέων ή μεταξύ των οικονομικών φορέων και των δημόσιων αρχών γίνονται αργότερα από την ημερομηνία που έχει συμφωνηθεί στη σύμβαση ή που καθορίζεται στους γενικούς εμπορικούς όρους. Παρά το γεγονός ότι τα αγαθά έχουν παραδοθεί ή οι υπηρεσίες έχουν παρασχεθεί, πολλά από τα αντίστοιχα τιμολόγια πληρώνονται πολύ αργότερα από την προθεσμία τους. Αυτού του είδους οι καθυστερήσεις πληρωμών επηρεάζουν αρνητικά τη ρευστότητα και περιπλέκουν τη χρηματοοικονομική διαχείριση των επιχειρήσεων. Επηρεάζουν, επίσης, την ανταγωνιστικότητα και την αποδοτικότητά τους, όταν ο πιστωτής υποχρεώνεται να ζητήσει εξωτερική χρηματοδότηση λόγω των καθυστερήσεων πληρωμών. Ο κίνδυνος αρνητικών επιπτώσεων αυξάνεται κατά πολύ σε περιόδους οικονομικής κάμψης, όταν η πρόσβαση σε χρηματοδότηση είναι δυσκολότερη.

[…]

(8) Το πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας θα πρέπει να περιορίζεται στις πληρωμές που γίνονται ως αμοιβή για εμπορικές συναλλαγές. […]

(9) Η παρούσα οδηγία θα πρέπει να διέπει όλες τις εμπορικές συναλλαγές, ανεξαρτήτως του εάν αυτές διενεργούνται μεταξύ ιδιωτικών ή δημόσιων επιχειρήσεων ή μεταξύ επιχειρήσεων και δημόσιων αρχών […]

[…]

(19) Είναι αναγκαία η ικανή αποζημίωση των πιστωτών για τα έξοδα είσπραξης που οφείλονται στις καθυστερήσεις πληρωμών, ώστε να αποτρέπονται τέτοιου είδους καθυστερήσεις. Τα έξοδα είσπραξης θα πρέπει, επίσης, να περιλαμβάνουν την είσπραξη του διοικητικού κόστους και την αποζημίωση για το εσωτερικό κόστος που οφείλεται στην καθυστέρηση της πληρωμής για την οποία η παρούσα οδηγία θα πρέπει να καθορίσει ελάχιστο

κατ' αποκοπήν ποσό το οποίο θα μπορεί να αθροίζεται με τον τόκο υπερημερίας. Η αντιστάθμιση σε μορφή κατ' αποκοπήν ποσού θα πρέπει να αποσκοπεί στον περιορισμό του διοικητικού και του εσωτερικού κόστους που συνεπάγεται η είσπραξη. Η αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης θα πρέπει να καθορίζεται με την επιφύλαξη των εθνικών διατάξεων, σύμφωνα με τις οποίες το εθνικό δικαστήριο μπορεί να χορηγεί στον πιστωτή αποζημίωση για κάθε πρόσθετη ζημία που συνδέεται με την καθυστερημένη πληρωμή του οφειλέτη.»

4 Το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας ορίζει τα εξής:

«1. Σκοπός της παρούσας οδηγίας είναι η καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές, προκειμένου να διασφαλιστεί η απρόσκοπτη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και να ενισχυθεί με τον τρόπο αυτόν η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων, ιδιαίτερα των [μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων].

2. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται σε όλες τις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών.»

5 Το άρθρο 2 της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

1) "εμπορική συναλλαγή", κάθε συναλλαγή μεταξύ επιχειρήσεων ή μεταξύ επιχειρήσεων και δημόσιων αρχών, η οποία οδηγεί στην παράδοση αγαθών ή στην παροχή υπηρεσιών έναντι αμοιβής·

[…]

8) "οφειλόμενο ποσό" το κυρίως ποσό που θα έπρεπε να έχει καταβληθεί μέσα στη συμβατική ή τη νόμιμη προθεσμία πληρωμής, συμπεριλαμβανομένων των εφαρμοζόμενων φόρων, δασμών, τελών ή επιβαρύνσεων που καθορίζονται στο τιμολόγιο ή την ισοδύναμη απαίτηση πληρωμής·

[…]».

6 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι, στις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων, ο πιστωτής δικαιούται τόκο υπερημερίας χωρίς να απαιτείται όχληση, εφόσον πληρούνται οι εξής όροι:

α) ο πιστωτής έχει εκπληρώσει τις συμβατικές και νομικές του υποχρεώσεις· και

β) ο πιστωτής δεν έχει λάβει το οφειλόμενο ποσό εγκαίρως, εκτός εάν ο οφειλέτης δεν ευθύνεται για την καθυστέρηση.»

7 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7 προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι, εφόσον καθίσταται απαιτητός τόκος υπερημερίας σε εμπορικές συναλλαγές σύμφωνα με το άρθρο 3 […], ο πιστωτής δικαιούται να λάβει από τον οφειλέτη τουλάχιστον το σταθερό ποσό των 40 ευρώ.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

8 Στις 3 Ιουλίου 2019 οι διάδικοι της κύριας δίκης συνήψαν σύμβαση μίσθωσης αορίστου χρόνου με αντικείμενο επαγγελματικό χώρο στην Πολωνία. Σύμφωνα με τη σύμβαση αυτή, ο R.W. όφειλε να καταβάλει στην M.:

– το μίσθωμα πλέον του φόρου προστιθέμενης αξίας·

– τις επιβαρύνσεις που σχετίζονται με την παροχή υπηρεσιών κοινής ωφελείας (θέρμανση, φυσικό αέριο, ηλεκτρικό ρεύμα κ.λπ.) καθώς και τις λοιπές επιβαρύνσεις στις οποίες υποβάλλεται ο εκμισθωτής για την παροχή των υπηρεσιών αυτών και

– ένα μηνιαίο κατ' αποκοπήν ποσό για τη συμμετοχή στις επιβαρύνσεις, τα έξοδα και τις δαπάνες που συνδέονται με το ακίνητο, ιδίως τα κοινόχρηστα του κτιρίου και τους δημοτικούς φόρους.

9 Στις 13 Σεπτεμβρίου 2019 οι διάδικοι τροποποίησαν τη μεταξύ τους σύμβαση ως προς το αντικείμενο της μίσθωσης, η οποία επεκτάθηκε και σε άλλον επαγγελματικό χώρο.

10 Στις 28 Μαΐου 2020 η M. κοινοποίησε στον R.W. δήλωση περί καταγγελίας της συμβάσεως μισθώσεως με άμεση ισχύ.

11 Ενώπιον του Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach (πρωτοδικείου ανατολικού τομέα Κατοβίτσε, Πολωνία), που είναι το αιτούν δικαστήριο, η M. ζητεί από τον R.W. την πληρωμή είκοσι έξι ανεξόφλητων τιμολογίων, εκ των οποίων οκτώ αφορούσαν το μίσθωμα, έντεκα αφορούσαν τις υπηρεσίες κοινής ωφελείας και επτά αφορούσαν το κατ' αποκοπήν ποσό που οφείλεται για τη συμμετοχή του μισθωτή στο σύνολο των επιβαρύνσεων, εξόδων και δαπανών που συνδέονται με το ακίνητο, καθώς και κατ' αποκοπήν ποσό 40 ευρώ για κάθε τιμολόγιο που δεν εξοφλήθηκε εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας.

12 Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι από το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/7, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής της σκέψης 8, προκύπτει ότι το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας περιορίζεται στις «πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών», αλλά ότι η ίδια η έννοια της «αμοιβής» δεν ορίζεται στην εν λόγω οδηγία.

13 Εντούτοις, κατά το αιτούν δικαστήριο, αν γίνει δεκτό ότι το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2011/7 καλύπτει μόνον τις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα «αμοιβής για εμπορικές συναλλαγές», τούτο θα έχει ως συνέπεια ότι η κατά το άρθρο 2, σημείο 8, της οδηγίας έννοια του «οφειλόμενου ποσού» αφορά μόνον το ποσό που συνιστά αμοιβή για την ίδια την παροχή του δανειστή, ήτοι την παράδοση αγαθού ή την παροχή υπηρεσίας, και δεν περιλαμβάνει τις πληρωμές που πραγματοποιούνται για άλλους σκοπούς, όπως η απόδοση δαπανών ή άλλων εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ο δανειστής κατά την εκτέλεση της συμβάσεως, όταν τα στοιχεία αυτά διαχωρίζονται δυνάμει της εν λόγω συμβάσεως.

14 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, ωστόσο, ότι από την ανωτέρω ερμηνεία προκύπτει ότι, όταν η σύμβαση υποχρεώνει τον οφειλέτη να καταβάλει στον δανειστή τέτοιες δαπάνες ή τέτοια έξοδα, η καθυστέρηση πληρωμής, η οποία έχει ως αποτέλεσμα ο δανειστής να επιβαρύνεται, τουλάχιστον προσωρινά, με τα έξοδα αυτά αντί του οφειλέτη, μπορεί να έχει αρνητικές συνέπειες στην οικονομική κατάσταση του δανειστή, όπερ είναι αντίθετο προς τον σκοπό της οδηγίας 2011/7, ο οποίος συνίσταται στην καταπολέμηση αυτού του είδους καταστάσεων, που είναι επιζήμιες για την ανταγωνιστικότητα και την αποδοτικότητα των επιχειρήσεων στην εσωτερική αγορά.

15 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach (πρωτοδικείο ανατολικού τομέα Κατοβίτσε) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 2, σημείο 8, της [οδηγίας 2011/7], την έννοια ότι στο πεδίο εφαρμογής του εμπίπτει, πέραν του κυρίως ποσού που καταβάλλεται ως αντιπαροχή για τη χαρακτηριστική παροχή στο πλαίσιο σύμβασης που κατατείνει στην παράδοση αγαθών ή στην παροχή υπηρεσιών, και η απόδοση των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν κατά την εκτέλεση της σύμβασης και τις οποίες ο οφειλέτης έχει αναλάβει συμβατικώς να καταβάλει;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

16 Καταρχάς υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/7, η οδηγία εφαρμόζεται σε όλες τις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής στο πλαίσιο «εμπορικών συναλλαγών» και ότι η έννοια αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, σημείο 1, της οδηγίας 2011/7 ως «κάθε συναλλαγή μεταξύ επιχειρήσεων ή μεταξύ επιχειρήσεων και δημόσιων αρχών η οποία οδηγεί στην παράδοση αγαθών ή στην παροχή υπηρεσιών έναντι αμοιβής». Η τελευταία αυτή διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα των αιτιολογικών σκέψεων 8 και 9 της εν λόγω οδηγίας, από τις οποίες προκύπτει ότι η οδηγία εφαρμόζεται σε όλες τις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών, συμπεριλαμβανομένων των συναλλαγών μεταξύ ιδιωτικών επιχειρήσεων, και εξαιρουμένων των συναλλαγών με τους καταναλωτές και άλλων ειδών πληρωμών (απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2022, New Media Development & Hotel Services, C-327/20, EU:C:2022:23, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

17 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 2, σημείο 1, της οδηγίας 2011/7 έχει την έννοια ότι σύμβαση της οποίας η κύρια παροχή συνίσταται στην εξ επαχθούς αιτίας παράδοση ακινήτου για προσωρινή χρήση, όπως είναι η σύμβαση μίσθωσης επαγγελματικού χώρου, συνιστά εμπορική συναλλαγή η οποία οδηγεί σε παροχή υπηρεσιών, κατά τη διάταξη αυτή, υπό τον όρο ότι η εν λόγω συναλλαγή πραγματοποιείται μεταξύ επιχειρήσεων ή μεταξύ επιχειρήσεων και των δημοσίων αρχών [απόφαση της 9ης Ιουλίου 2020, RL (Οδηγία για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών), C-199/19, EU:C:2020:548, σκέψη 41].

18 Εν προκειμένω, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι οι M. και R.W. είναι επιχειρήσεις και ότι ενήργησαν στο πλαίσιο της επαγγελματικής δραστηριότητάς τους. Επομένως, υπό την επιφύλαξη εξακριβώσεως από το αιτούν δικαστήριο, η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης σύμβαση μισθώσεως συνιστά εμπορική συναλλαγή κατά την έννοια της οδηγίας 2011/7 και, ως εκ τούτου, οι πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής για τη συναλλαγή αυτή εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας.

19 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ’ ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 2, σημείο 8, της οδηγίας 2011/7 έχει την έννοια ότι ο διαλαμβανόμενος σε αυτό όρος «οφειλόμενο ποσό» καλύπτει, πέραν του ποσού το οποίο ο οφειλέτης οφείλει να καταβάλει ως αντιπαροχή για την κύρια παροχή στην οποία προέβη ο δανειστής σε εκτέλεση της μεταξύ τους συναφθείσας συμβάσεως, και τα ποσά τα οποία ο οφειλέτης έχει αναλάβει, δυνάμει της συμβάσεως, να αποδώσει στον δανειστή για τα συνδεόμενα με την εκτέλεση της εν λόγω συμβάσεως έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο τελευταίος.

20 Για τον προσδιορισμό του περιεχομένου μιας διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνονται υπόψη το γράμμα της, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί της (απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2015, Gmina Wrocław, C-276/14, EU:C:2015:635, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

21 Το άρθρο 2, σημείο 8, της οδηγίας 2011/7 ορίζει το «οφειλόμενο ποσό» ως «το κυρίως ποσό που θα έπρεπε να έχει καταβληθεί μέσα στη συμβατική ή τη νόμιμη προθεσμία πληρωμής, συμπεριλαμβανομένων των εφαρμοζόμενων φόρων, δασμών, τελών ή επιβαρύνσεων που καθορίζονται στο τιμολόγιο ή την ισοδύναμη απαίτηση πληρωμής».

22 Όσον αφορά τη γραμματική ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως, διαπιστώνεται ότι οι όροι που χρησιμοποιεί ο νομοθέτης της Ένωσης προσδίδουν στην έννοια «οφειλόμενο ποσό» ευρύ περιεχόμενο.

23 Πράγματι, αφενός, η χρήση από τον νομοθέτη της Ένωσης της εκφράσεως «συμπεριλαμβανομένων» υποδηλώνει ότι θέλησε να καταρτίσει έναν μη εξαντλητικό κατάλογο διαφόρων στοιχείων τα οποία είναι δυνατό να εμπίπτουν στην έννοια του «οφειλόμενου ποσού». Αφετέρου, το γεγονός ότι στον κατάλογο αυτόν περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, οι «φόροι, δασμοί, τέλη ή επιβαρύνσεις που καθορίζονται» αποδεικνύει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να περιλάβει και ποσά διακριτά από το κύριο ποσό που καταβάλλεται ως αντιπαροχή για τη χαρακτηριστική της συμβάσεως παροχή, τα οποία, ωστόσο, συνδέονται με αυτήν και τα οποία ο οφειλέτης έχει δεσμευθεί να αποδώσει.

24 Επομένως, από τη γραμματική ερμηνεία της έννοιας του «οφειλόμενου ποσού» η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 2, σημείο 8, της οδηγίας 2011/7 προκύπτει ότι η εν λόγω έννοια δεν μπορεί να περιορίζεται στο ποσό που καταβάλλεται ως αντιπαροχή για την κύρια παροχή στο πλαίσιο της συμβατικής σχέσεως.

25 Η ως άνω ερμηνεία επιρρωννύεται από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η εν λόγω διάταξη καθώς και από τον σκοπό της οδηγίας 2011/7.

26 Όσον αφορά, αφενός, το εν λόγω πλαίσιο, το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας ορίζει ότι αυτή εφαρμόζεται σε όλες τις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών, χωρίς να διακρίνει μεταξύ των πληρωμών που προορίζονται αντιστοίχως για αμοιβή της κύριας παροχής της συμβάσεως και εκείνων που προορίζονται για άλλους σκοπούς, όπως οι πληρωμές για την απόδοση των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ο δανειστής στο πλαίσιο της εκτέλεσης της συμβάσεως.

27 Αφετέρου, όσον αφορά τον σκοπό της οδηγίας 2011/7, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο της 1, παράγραφος 1, η οδηγία σκοπεί στην καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές, προκειμένου να διασφαλιστεί η απρόσκοπτη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και να ενισχυθεί με τον τρόπο αυτόν η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων, ιδιαίτερα των μικρομεσαίων επιχειρήσεων.

28 Από την αιτιολογική σκέψη 3 της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τέτοιες καθυστερήσεις πληρωμών επηρεάζουν αρνητικά τη ρευστότητα των εν λόγω επιχειρήσεων, περιπλέκουν τη χρηματοοικονομική διαχείρισή τους, επηρεάζουν δε, επίσης, την ανταγωνιστικότητα και την αποδοτικότητά τους, δεδομένου ότι αυτές

υποχρεώνονται να ζητήσουν εξωτερική χρηματοδότηση λόγω των καθυστερήσεων πληρωμών (πρβλ. απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, σκέψη 35).

29 Επομένως, από το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής της σκέψης 3, προκύπτει ειδικότερα ότι η οδηγία έχει ως σκοπό όχι μόνο να αποθαρρύνει τις καθυστερήσεις πληρωμών, διασφαλίζοντας ότι δεν είναι οικονομικώς ελκυστικές για τον οφειλέτη λόγω των χαμηλών ή των ανύπαρκτων τόκων υπερημερίας που οφείλονται σε τέτοια περίπτωση, αλλά επίσης να προστατεύσει αποτελεσματικά τον δανειστή έναντι των εν λόγω καθυστερήσεων, διασφαλίζοντάς του την κατά το δυνατό πληρέστερη αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης στα οποία υποβλήθηκε. Συναφώς, η αιτιολογική σκέψη 19 της οδηγίας αναφέρει ότι τα έξοδα είσπραξης θα πρέπει επίσης να περιλαμβάνουν την είσπραξη του διοικητικού κόστους και την αποζημίωση για το εσωτερικό κόστος που οφείλεται στην καθυστέρηση της πληρωμής και, αφετέρου, ότι η αντιστάθμιση σε μορφή κατ' αποκοπήν ποσού θα πρέπει να αποσκοπεί στον περιορισμό του διοικητικού και του εσωτερικού κόστους που συνεπάγεται η είσπραξη [αποφάσεις της 20ής Οκτωβρίου 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· της 1ης Δεκεμβρίου 2022, DOMUS-Software, C-370/21, EU:C:2022:947, σκέψη 27, και της 1ης Δεκεμβρίου 2022, X (Προμήθειες ιατρικού εξοπλισμού), C-419/21, EU:C:2022:948, σκέψη 36].

30 Υπό το πρίσμα αυτό, τυχόν ερμηνεία του διαλαμβανόμενου στο άρθρο 2, σημείο 8, της οδηγίας 2011/7 όρου «οφειλόμενο ποσό» υπό την έννοια ότι αφορά μόνον το ποσό που προορίζεται για αμοιβή της κύριας παροχής της συμβάσεως θα περιόριζε αδικαιολόγητα το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας και θα εξέθετε τον δανειστή στις επιζήμιες συνέπειες των καθυστερήσεων πληρωμών των λοιπών ποσών τα οποία, δυνάμει της ίδιας συμβάσεως, βαρύνουν τον οφειλέτη. Μια τέτοια ερμηνεία θα αντέβαινε στον σκοπό της αποθάρρυνσης των οφειλετών από τις καθυστερήσεις πληρωμών, όπως αυτός προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 19 αυτής.

31 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 2, σημείο 8, της οδηγίας 2011/7 έχει την έννοια ότι ο διαλαμβανόμενος σε αυτό όρος «οφειλόμενο ποσό» καλύπτει, πέραν του ποσού το οποίο ο οφειλέτης οφείλει να καταβάλει ως αντιπαροχή για την κύρια παροχή στην οποία προέβη ο δανειστής σε εκτέλεση της μεταξύ τους συναφθείσας συμβάσεως, και τα ποσά τα οποία ο οφειλέτης έχει αναλάβει, δυνάμει της συμβάσεως, να αποδώσει στον δανειστή για τα συνδεόμενα με την εκτέλεση της εν λόγω συμβάσεως έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο τελευταίος.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (ένατο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 2, σημείο 8, της οδηγίας 2011/7/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 2011, για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές,

έχει την έννοια ότι:

ο διαλαμβανόμενος σε αυτό όρος «οφειλόμενο ποσό» καλύπτει, πέραν του ποσού το οποίο ο οφειλέτης οφείλει να καταβάλει ως αντιπαροχή για την κύρια παροχή στην οποία προέβη ο δανειστής σε εκτέλεση της μεταξύ τους συναφθείσας συμβάσεως, και τα ποσά τα οποία ο οφειλέτης έχει αναλάβει, δυνάμει της συμβάσεως, να αποδώσει στον δανειστή για τα συνδεόμενα με την εκτέλεση της εν λόγω συμβάσεως έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο τελευταίος.

(υπογραφές)